



— Трудова дисципліна у нас на висоті.
Дивіться, як вони терпляче чекають кінця
робочого дня.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

перешко





Лист тов. ГРИГОРЕНКОВІ В. К. — вельмишановному
голови Рокитнянської райспоживспілки на Київщині.

Здоровенькі були, Володимире
Костянтиновичу!

Якщо пригадуєте, наш діалог
про сім'ю і сімейність, котрий
відбувся минулого місяця у вашо-
му кабінеті, не привів нас до спіль-
ного знаменника. Я щиро намагав-
ся переконати вас, що горюю стою
за міцну радянську сім'ю, за бла-
гословенну згоду в кожному сімей-
стві, за любов, за мир і тишину у

кожній хаті. Але я підкреслював,
що категорично виступаю проти
сімейності у всіх сферах, які
простяглися за порогом хати, а
надто вже в тих, де діло доводи-
ться мати з матеріальними цінно-
стями і грошми.

Я, к приміру, не вважаю нор-
мальним і виправданим, коли, ска-
жімо, глава сімейства Іван Івано-
вич обіймає посаду завідуючого

кооперативним магазином, а його
дружина Домна Петрівна править
у цьому магазині за старшого про-
давця, а їхня донька Галина Іванів-
на — за молодшого продавця, а
синю Дмитро Іванович — за бух-
галтера, а доньчин чоловік Семен
Семенович — за експедитора, а
молодий брат Івана Івановича —
Карпо Іванович несе на своїх пле-
чах не легкі обов'язки голови ре-
візійної комісії.

Хай це буде найміцніша, найздо-
рошша, хай це буде навіть зразко-
во-показова сім'я, де одне одному
«брешеш» посовіститися сказати,
де одне одного не інакше, як Ва-
ношею, Домнушею та Карпушею
величає, — однак навіть така сім'я
не має права працювати в одному
магазині. (Передусім я маю на ува-
зі моральне право). Чому не має? А
тому, що, як тут не крути, як не
верти, а це вже буде не сім'я а
сімейність. Це — по-перше. А,
по-друге, там, де виникає сімей-
ність, неминуче виникають усил-
лені матеріально-фінансові споку-
си, усиліні порушення та інші не-
здорові прояви.

Конкретно я зіслався у нашій су-
перечці на такий факт. У Телешів-
ському споживчому товаристві го-

ловує товариш Сатир Дмитро Дми-
трович. Недавно головує, але вже
встиг двійко своїх кривних біля се-
бе пристроїти. Дружину призначив
на матеріально-відповідальну поса-
ду в чайну споживчого товариства,
а доньку Світлану — агронома за
освітою — узяв під свою руку ек-
спедитором ССТ. Посада теж, при-
нагідно снажимо, матеріально-від-
повідальна.

І що ж виходить? Поки що вихо-
дить усиліні негаряди і неприєм-
ності. Поки що дружина Дмитра
Дмитровича правує не тільки в
чайній, але й у магазині. Коли при-
возять товари, особливо ті, котрі
в миру наречені дефіцитними, во-
на залишає печене й варене і спі-
шить у магазині. Без неї тут модна
«наша не вариться». То вона візь-
ме собі кільканадцять шерстяних
хусток, то шубу, то порадить кого
з родичів та добрих знайомих вті-
шити гарненьким крамом.

Пайовики та й працівники при-
правку, котрі не солічені до сі-
мейної номенклатури товарища
Сатира, почали ремствувати, нари-
кати, протестувати, посилалися на
закон, а товариш Сатир Дмитро
Дмитрович, у свою чергу, послав
недовдовіжних аж до чортової ба-

бусі, а то й ще далі. Що буде по-
переду — важко вгадати, а поки
що все йде отакими.

Ви знаєди, що мої погляди на
сімейність безнадійно відстали,
що від них такне нафталином.
— Хіба головне в тому, спи-
тали ви, — що в Телешівському
ССТ родичі працюють, що хтось
там узяв дванадцять шерстяних
хусток чи шубу? Не в цьому го-
ловне! Головне — в плані товаро-
обігу! А план товариш Сатир вико-
нує справно. От вам і сімейство-
ність!

Якщо пам'ятаєте, і цей ваш
контрагумент не вибив мене із
сідла. Я лишився на своїй позиції,
ви — на своїй. У Телешівському
ССТ усі Сатирі теж лишилися на
своїх позиціях. Ви навіть попере-
дили мене:

— А коли про Сатирів напише-
те в Перці, — ви чим самим за-
дасте удару по споживчій коопе-
рації нашого новоствореного райо-
ну Дмитро Дмитрович одразу по-
дасть заяву про увільнення. А та-
кі кадри, як він, під ногами не ва-
ляються.

Повірте, вельмишановний Воло-
димире Костянтиновичу, що своїм

застереженням ви поставили мене
в те делікатне становище, про яке
в народі кажуть: і хочеться, і не
летиться, і мама не велить. І хочеть-
ся торговельні надри у Телешів-
ському ССТ зберегти, і не хочеться
здавати удару по споживчій
кооперативі новоствореного Рокит-
нянського району, і совість не ве-
лить поступатися принципами. Сі-
м'я і сімейність — все-таки
зовсім різні категорії.

Думав я та все вагаюся: писати
чи не писати? Розуміється, це не
була сакраментальна гамлетівська
дилема «бути чи не бути», але по-
мізнувати добре довелось. Я на-
віть допускаю думку, що цей
дружній лист міг би й не з'явитися
на божий світ, коли б не одна де-
таль.

Оце днями надійшло кілька листів
із села Дударків Бориспіль-
ського району на Київщині. У лист-
тах описується картина, аналогіч-
на телешівській. У Дударківській
чайній теж збиралася невеличка сі-
мечка. Микола Петрович Коко-
зей — глава сім'ї — завідує всією
чайною, його дружина Галина Се-
меновна Кокозей завідує буфетом
чайної, Марія Петрівна Крикун —

сестра Кокозєя — працює кухар-
кою-кондитером чайної, нума Коко-
зєя — Віра Прудка — клопочеться
на кухні біля шашликів та гуля-
шів.

«З усіх українських поговірок
про клановість Кокозей найбіль-
ше уподобав одну, — оту, котра
каже, що в гурті й наша добре
іється. Але хай собі посмієство
Кокозєїв їсть гуртом нашу СВОЮ
ВДОМА, а не об'їдає клієнтів чай-
ної».

Вачте, яка реакція? Може, це
просто художній домисел, може,
Кокозей нікого й не об'їдають, може,
всі вони загалом і номен зокрема
цілком пристойні і чесні працівни-
ки, а от згуртувалися в одній чай-
ній — і пішов непримирний гомін
по Дударкові і його околицях.

Ні, що там не кажіть, Володимире
Костянтиновичу, а сім'я і сі-
мейність це не один і той
же коленок. Це речі, котрі стоять
на протилежних полюсах. Як один
казав мені: краще вже погана сі-
м'я, ніж хороша сімейність.

По цій мові будьте здорові!
Привіт вам від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ВАСИЛЕНКА



ЩО ДАРУЄ МОРЕ

Ви знаєте, що дарує море? По-пер-
ше, шнцелі з свинци, по-друге, кот-
лети з макаронами. Не врийте! Зайдіть
до керченського ресторану «Дарунки
моря».

Як повідомляє наш кримський ко-
респондент, у тому ресторані серед
дарунків моря не знайдеш ані юшки,
ані риби. Зовсім нічого рибного!

Якщо вивчати морську фауну за рес-
торанним меню, вийде, що в Чорному
морі плаває сама свинина з макаро-
нами.



БУДЕ НОВИЙ РЕКОРДИ

КРЕМІННЕ Донецької області, Меш-
кани вулиць Жовтневої, Шевченка,
30-го січня, Леніна, Обшаренко, Чкало-
ва, Пархоменка та інших послідовно го-
туються до туристського літа. Для ус-
пішних масових тренувань тут створено
всі умови: до найближчого телефону
треба бігти 6 км, найближча школа міс-
титься за 4 км, міськрада ще далі. А
транспорту на цих вулицях немає ні-
якого. Незабаром цей тренувальний ре-
жим дасть чудові наслідки, і кремля-
чани порадують свою міськраду на
чолі з г. Драньовим і всіх аматорів
туризму новим рекордом — вони здій-
снять перший у світі масовий піший
турпохід навколо земної кулі.



— Я завжди дізнаюся про початок
футбольного сезону по жіночих за-
чісках...

ШТАНЦІ З ПРИЧЕПОМ

Такі штани можна придбати у Жаш-
кові (Черкаська обл.) в магазині дит-
ячого одягу. Штани — як штани, а от
прицеп, що до них додається, досить
своєрідний: це — два квитки грошово-
речної лотереї, без яких продавець
М. Рублевська нікому нічого не про-
дає.

Як заповняють керівники районних
торговельних організацій, продаж «при-
чпного інвентаря» у магазині прохо-
дить на такому високому рівні, що
причепитися їм буквально ні до чо-
го. Залишається тільки одне: преміювати
продавця за проявлену ініціативу.



НЕВИДИМИЙ ХОДИТЬ ПО МІСТУ

ЛьВІВ. (Наш кор.). Тролейбус не-
звичайної конструкції курсує на марш-
руті № 4, зв'язуючи мешканців нового
житлового мікрорайону Львова з ста-
рою частиною міста.

Цікавою особливістю цього тролейбу-
са є те, що він абсолютно невидимий.
Жоден мешканець Нового Львова його
ще ні разу не бачив. Фахівці поясню-
ють це тим, що новоселці дивляться
не туди, куди слід. Щоб побачити тро-
лейбус № 4, треба поглядати не на до-
рогу, а на папірці, підписані керівни-
ками виконкому Львівської міськради.
Де цей тролейбус справно курсує ось
уже два роки.



ХТО КОГО ПЕРЕМОВЧИТЬ

Радіовузол колгоспу «Україна» Ток-
мацького району на Запоріжжі мовчить
уже два з половиною роки. І Ятран-
ський радіовузол колгоспу ім. Щорса
Уманського району на Черкащині теж
мовчить не менше.

Не мовчать лише колгоспники, які
регулярно сплачують гроші за німі
«радіоточки». Колгоспники ждуть, ко-
ли обидва райвиконкоми з'ясяють у
правильні колгоспів — власників «вели-
ких німих», хто ж кого перемовчить.



ТРИ АРТИСТИ

Було це десь у Познані, а може, й ще далі.
У нашому госпіталі давала концерт бригада артистів з Києва.
Нема чого й казати, що для всіх поранених цей концерт був
справним святом. Для мене ж це була подвійна радість: серед артистів
я неждано зустріла свою подругу Любу Січкара. Обіймаю нашим та по-
цілункам не було кінця. Спонтанічний конференсьє так і виштовхнув
мене з Любою на сцену. Глядачі цей наш «вихід» зустріли таким вибу-
хом оплесків і вигуків, що забряжчали шибки у вікнах.
— Браво, Наташо!..
— Давай, сержанте, пісню!..
— Ану, сестричко, нашинської!
Отямившись з несподіванки, я виийшла трохи вперед і сказала:
— Співати я не буду. Моє діло доглядати поранених. А от Люба
Січкара вам заспіває. Але мені перед її піснею кортить розказати, як
ми з Любою до війни в одному містечку на Дніпрі служили на пошті:
— Давай, давай, сержанте!..
— Одного разу влітку заходить до нашої пошти огрядний такий

мужчина. Просить мене подивитись, чи немає йому листа до запитання.
«Давайте, — кажу, — паспорта».
Посміхнувся він, вдарив себе по кишенях, підняв руки і каже:
«Здаюся. Паспорта з собою немає. У Києві мій паспорт. Листи ж, якщо
вони є, ви мені видайте, будь ласка. Я — Паторжинський — артист,
може, чули?»
— Артист, — кажу, — не артист, а без паспорта видати не можу.
— Так ви не вірите, що я Паторжинський. Тоді я вам заспіваю.
Одступив трохи до дверей, одкинув злегка голову, і загриміла на
пошті арія Карая: «Ой, шось дуже загулявся...»
Ну тонісінько, як на пластинці. Не було тільки Одарки.
Раптом розчинилися двері і в приміщення вскочила моя кирпатенька
листоноша Любонька. Ні про що не питаючи (навіть сумку свою здо-
ровецьку не скинула), сходу вступила в дует: «Відкіля це ти узявся!
Де ж ти досі пропадає?»
Одним словом, скажу вам, ніхто в світі, крім мене, такого кон-
церту не чув. Закінчився він тим, що Іван Сергійович поцілував Любці
руку (дуже йому сподобався її голос), одержав свої листи, а Любці
дав записку і велів прийти до Києва, щоб поспівати перед якоюсь
там комісією...

А ось тепер артистка Любова Макарівна Січкара заспіває для вас,
друзі!
Знову забряжчали шибки від оплесків.

* * *

Тієї ж ночі було моє чергування. Зайшла я до однієї палати. Всі
сплять, тільки на одному ліжку, що біля вікна, чую, шось ніби булькає
й стогне. Підійшла, питаю:
— Вам, що — погано, Сіренко?
— Сміюся я, сестричко, згадав, як ви про той концерт на пошті роз-
казували. Оце лежу — сміюся і думаю, у всякому, бач, ділі є свої ар-
тисти. У нас, у нашому взводі розвідників Андрій Сом — розвідник є —
от уже майстер добувати «язики». Скільки він перетягав їх через лінію
фронту — сам, певне, не злічить. Оце, перед моїм пораненням, питас-
кав Сом на КП якесь велике фашистське цабе. Той зразу ж поскар-
жився нашому полковникові на Сому: «Ваш зольдат є вор, він украв
мої штани».
Ми вже думали, що всплять Андрієві за ті штани. Аж тут прибув на
КП командуючий. Він сам допитав фашиста. Потім оголосив Сомові по-
дяку та ще й додому на 20 днів наказав пустити його.
— А що там з штанами було? — спитав генерал у Сому.

— А це вже, товаришу командуючий, такий у мене порядок, — до-
повів Сом. — Схоплю «язика» й відразу ж заспокоюю своїм методом
геть з нього штани. У безштанному виді навіть найвищий фашистський
чин стає слухняним і йде за тобою, як до теці на млинці.
— Артист! Справжній артист! — вигукнув генерал і поцілував роз-
відника.

* * *

Про цих двох артистів розповіла колишня сестричка нашого госпі-
талю сержант Наташа. А я розповім вам про третього.
Понад двадцять років сидів у моїй нозі, муляв коліно осколок ні-
менької міни. Хірурги побоювались за колінну чашечку та все відкла-
дали операцію. Нарешті прийшла черга і до мене. Хірург Наталя Анд-
рівна Бура зробила блискучу операцію.
— А це вам сувенір! — сказала Наталя Андрівна, віддаючи мені
шматочок металу. На спогад про концерт і про наш госпіталь...
— І про сержанта Наташу — заслуженого артиста від медицини! —
вигукнув я, з подякою цілуючи золоті руки хірурга.

Євген СЛІПЧЕНКО,
старший майстер-складальник.

«МОРАЛЯ»

Неділя. У вагоні приміського поїзда повнісінько людей. На лаві зручно вмовстився давно неголений чоловіча. Він обіперся на величезну корзину, що займає добру половину лави, і звертається до жінки, котра сидить навпроти.

— От час настав, от дожилися! А щоб ото ніякої тобі поваги до старших...

— Ехе-хе-е! — зітхнула жінка. — А ви пробачте, про що це?

— Тепер, по-моєму, всі про те саме, — блиснув зеленими очима неголений чоловіча. — Про молодь я говорю. З болем у серці говорю, бо прикро. Та хіба не бачите, що воно робиться? Такі хлопці, такі дівчата! Очей не відірвеш. А моралія? Ну, яка у них моралія нині, я вас питаю?

— Грамотні. Ехе-хе-е! — знову зітхнула жінка.

— Ото-то й воно, — поправляючи корзину, підхопив неголений, — освічені, начитані. А моралія? Ну, подивіться, онде стоїть бабуся. Ви думаєте, легко їй стояти у такі літа? А що вона робить, коли всі місця зайняті? І ким? Та хоча б ось той, простоволосий, при галстучку, що на п'ятій від бабусі лаві. Ну, слідкуйте, догадується він поступитися місцем? І не чекайте, не сподівайтесь. Він навмисно уткнувся в книжку і удає, що нічого не бачить. А стареньку він добре бачить. Тільки не та моралія у нього, щоб комусь добро зробити.

Чоловіча зняв руку з корзини, потер їжакувате обличчя і вів своєї:

— А он у кутку гурт дівчат. Чуєте ж: «Ха-ха-ха, хи-хи-хи». Їм здається, що вони самі у вагоні, що тут нікого більше нема.



Для них немає тут і отієї кволої бабусі, що ледве на ногах тримається. Безсовісні! Теж моралія! Але їм що, на танці ноги бережуть. Баба, мовляв, уже своє відтанцювала.

— Лишенько, — зірвалась з місця жінка, — зараз я її сюди посаджу, а то й правда...

— Сидіть! — сіпнув жінку неголений. — Це ми так ніколи ні до чого не доб'ємося. Ви встанете, я встану, корзину свою навіть зніму, а молодь, значить, нехай сидить? Хороший приклад ми їй покажемо! Як на те пішло, я б теж міг поступитися місцем. Між нами, не такий я вже й старий. Але чому це я маю стояти, а той, простоволосий, що за книжкою сховався, має сидіти? Ні, ні, молодь

треба виховувати. Якщо хочете, то я навмисне корзину біля себе прилаштував. Бо тільки зніми, постав на підлогу, як тут же обов'язково якийсь молодик розсядеться. А дзуськи! Може й постояти!

— Колись не те було. Колись молодь не лізла поперед старших, а завжди якось чемно, гарно поводитись, — підтримала жінка. — Бувало...

— Та що там «бувало»! — перебив чоловіча. — Я раніше сам і привітаюсь до старшого першим, і розмови старшому не перебію, і місце йому дам. А теперішня молодь так поводитись? Еге, ждїть. Та нехай ота бабуся звалиться з ніг зараз, гадаєте, дівчата кинуться на допомогу? Гадаєте, отой, що з книжкою, хоч з місця підведеться? Те-те-те. Не та моралія у них. А не бійсь, кодекс на зубок знають. Тут їм пальця в рот не клади.

Поїзд наближався до станції. Неголений чоловіча акуратно накрив свою корзину, поправив кашкета на голові і підвівся з місця.

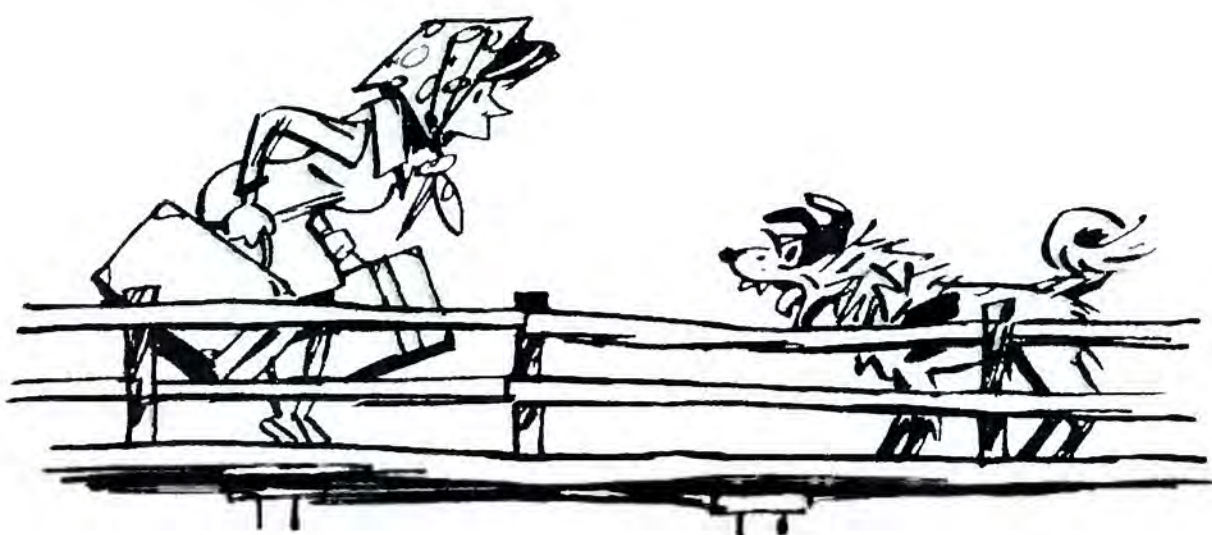
— Бабусю! — покликав він, — ідіть сідайте, бо, як кажуть, у ногах правди нема. Особливо у ваших літах. А тут така публіка, що не дуже поспівчуває.

Чоловіча легко підхопив здоровенну свою ношу і, розштовхуючи пасажирів, швидко пробивався до виходу. Коли порівнявся з хлопцем, котрий читав книжку, штовхнув його корзиною і голосно зауважив:

— Безсовісний! За палітурочками від бабусі сховався. Культурний, значить, а де твоя моралія? Де-е твоя мора-а-а-лія? — долинуло аж з перону.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

БАРБОС НА МОСТУ



Про міст пізніше. Зараз про звірів.

Якщо по-сучасному, то найстрашніший звір на землі це...

Лев? Тигр?! Ні, не вгадали.

Барбос! Та ще коли він виходить на міст і стає в позу...

Як відомо, міст — це культурна кладка для подолання водних перешкод і багатолюдних перехресть. Звуться мости по-різному, але служать одній меті — для зручності людям.

З'явилась, наприклад, у великих містах потреба прокладати пішоходам підземні траси для переходу найпожвавленіших вулиць. Там, де автомобільний рух менший, — переходи відгороджують ажурними металевими огорожами або, як сказати по-сільському, — металевими тинами. Турбота про людину тут, як бачите, перегукується з архітектурним оздобленням міста.

Але уявіть собі, що сказали б люди, якби для переходу єдиної на Тихому хуторі вулиці проклали... підземну трасу? Посміятися сюди прибігали б усі хутірські кури. А про це якраз дехто і не подумав...

Міста Жашків, Умань, Шпола хоч на хутори й не схожі, але від Києва все ж таки менші. Населення тут не густо, приїжджих теж. Але деякі місцеві керівні голови постарались хоч чим-небудь довести, що Жашків і Умань це майже Київ або навіть Москва. Не вірите? Подивіться на переходи вулиць!

Щоправда, спорудити підземних трас тут ще не встигли. А металевими тинами обкрутили переходи так, що і миша не пролізе.

Милуючись тинами з труб, ті гарячі голови і не чують, як бідаються в колгоспах: куди зникли труби? Нам хоч би десяток метрів для автопоїлок на фермі.

Але при чому тут Барбос? Не поспішайте. З Барбосом усе це має прями́сінський зв'язок.

У великих містах, наприклад, стало життєвою необхідністю споруджувати автобусні станції десь на околиці. Так вирішується питання чистоти повітря, боротьби з шумом, ліквідації великого скупчення транспорту в одному місці. А в Шполі, Смілі, селищі Драбове на Черкащині? Яка тут мета? Чогось переконливого від місцевих керівників у відповідь не чути. Хіба такий от «козир»:

— Ви у Києві були? Бачили, де там автостанція? То ж то бо й воно. Взяти у Шполі та й випхнули автостанцію на далеку околицю. Радійте, мовляв, люди. Медицина радить більше ходити...

Дізнались про це керівники міста Смілі і собі: «А чим ми гірші від Шполі?...». Та й воздвигли нову автостанцію аж за містом, біля луку, біля броду, куди немає ніякого ходу!

Справжня пошесть напала на міста і селища нашої славнозвісної Черкащини. Захопила вона і Драбів. Тут вирішили перестрибнути і Шполу, і Смілу. Взяти та й поставили автостанцію серед степу широкого! Потім подумали, пошкребли потилиці: вроді, далекувато. Метро у нас поки що нема. Автобуса від центра до автостанції теж. А навпростець ходити — водна перешкода заважає. Що ж робити?

Виручила світла раціоналізаторська ідея. Спорудили хиткий місточок через річечку, через болото, хоч вузький, проте довгий. Метрів сто, а може, й більше. Не місточок, а мрія, колиска. Доки його переїдеш, особливо вночі, і наколишешся, і намрієшся. Ніде краще і конкретніше не думається про початок і кінець світу, як на цьому чудернацькому місточку!

Але не в цьому слава бісового мосту. Суть у Барбосі. Відомо, що собачки є у кожному селі. У Драбові — теж не без Барбоса. За звичкою, кожного Барбоса вночі пускають з цепу. Драбівського — теж...

Прямує серед ночі пасажирка з готелю до автостанції. Через гребельку, через місточок, звичайно. І раптом, — о, боже!.. На місточку — Барбос! Зупинився якраз посередині, став в улюблену позу: шерсть настовбурчив, голову підняв, зуби вишкірив. І до пасажирки звертається: «Не хвилюйтесь, дамочко. Постанови місцевої влади про спорудження автостанції і перехідного мосту я не читав. Мені невідомо, чи там є пункт, щоб я не кусав перехожих...». А може, то жінці лише здалося. Але вона повертається до готелю.

Потім дівчина — теж приїжджа — ступила на місток. А Барбос тільки — гав! І дівчинку наче вітром здуло. Мабуть, першорозрядниця, чемпіонка з бігу на великі дистанції.

На світанку нахабний пес зустрівся з хоробрішою жінкою. Вона наблизилась і до нього: «Хоч ти й Барбос, але зуби свої мені не показуй. Зрозумій, Барбосе, я лікар, на мене чекає хвора людина...».

— Подумаєш! — гавкнув Барбос. — Моє діло — гавкати!..

Але Барбос Барбосом, а діло ділом. Всяке діло треба робити з головою. У тому числі й будівництво автостанцій.

Іван РЯБОШТАН.

Черкаська область.

НА БАЗАРІ

— Чоловіче добрий, купи корову, — говорив дядько до покупця. —
Дає саму сметану!
— Для чого мені така? Я шукаю корову, щоб було молоко, — відпо-
вів той.
— Не хвилюйся, буде трохи і молока!

Повідомив С. БРОВЧЕНКО
з м. Мала Виска Кіровоградської області.



ЯК МАКСИМ М'ЯСО ПРОДАВАВ

Одного разу Максим на базарі м'ясо продавав. Прийшла дама з пір'ї-
ною на шляпі і питає:

— Почім м'ясо?
Коли Максим відповів, дама носо подивилась і каже:
— Ви що, розуму позбулись?
А Максим каже:
— Якби я позбувся розуму, то в мене б на голові пір'я росло.

Повідомив А. КРАСНИК
з с. Сираї Козелецького району Чернігівської області.



ВИСНОВОК

Сидить бабуся у трамваї і очей не відводить від юнака, в якого на
грудах два вузівські значки.

Але цікавість взяла верх, і бабуся запитала:

— Сину, а що це в тебе за значки?
Хлопець посміхнувся і відповідає:
— Це, бабуся, означає, що я закінчив аж два інститути.

Скривилась бабуся і каже:
— То невже ж ти такий тупий, що тебе не могли навчити в одному...

Повідомив М. К. БІЛЕНЬКИЙ
з с. Клітенка Хмільницького району Вінницької області.



ТАК, ЯК БАТЬКОВІ

Купив дядько чоботи, поклав на воза, а сам пішов походити база-
ром. Через деякий час повертається, аж гульк, а чобіт немає. Що ро-
бити? Згадав він, що молись на цьому ж базарі в його батька кожуха
вкрали, та й каже так, щоб усі чули:

— Ох! І буде ж тому, хто мої чоботи вкрав!.. Буде йому, як моєму
батькові було, коли у нього кожуха вкрали.

Почув те злодій, злякався та й поклав тихенько чоботи туди, де їх
взяв.

Після цього злодій посміливішав, повеселішав, підходить до дядька
та й питає:

— А скажи, будь ласка, що було твоєму батькові, як у нього кожуха
вкрали?

А дядько й каже:
— Та що було! Було те, що батько без кожуха додому пішов...

Повідомив Сергій ОМЕЛЬЯНЧЕНКО
з с. Велико-Олександрівки Херсонської області.



До 50-річчя
ІВАНА СОЧИВЦЯ,

автора книг «Цілющі процедури», «Авторитетна сваха»
та інших сатиричних збірок.



Із сміхом дружить він чимало літ:
Од усієї щедрої природи
Усім, кого підлікувати слід,
Пропишує «Цілющі процедури».

Якщо ж, бува, у невеселу мить
Повисить ніс який-небудь невдаха,
То, прошу вас, — його розвеселить
Іванова «Авторитетна сваха».

Тому сказати хочем накінець:
Хай ще сто літ сміється Сочивець!

Дружній шарж С. ГЕРАСИМЧУКА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

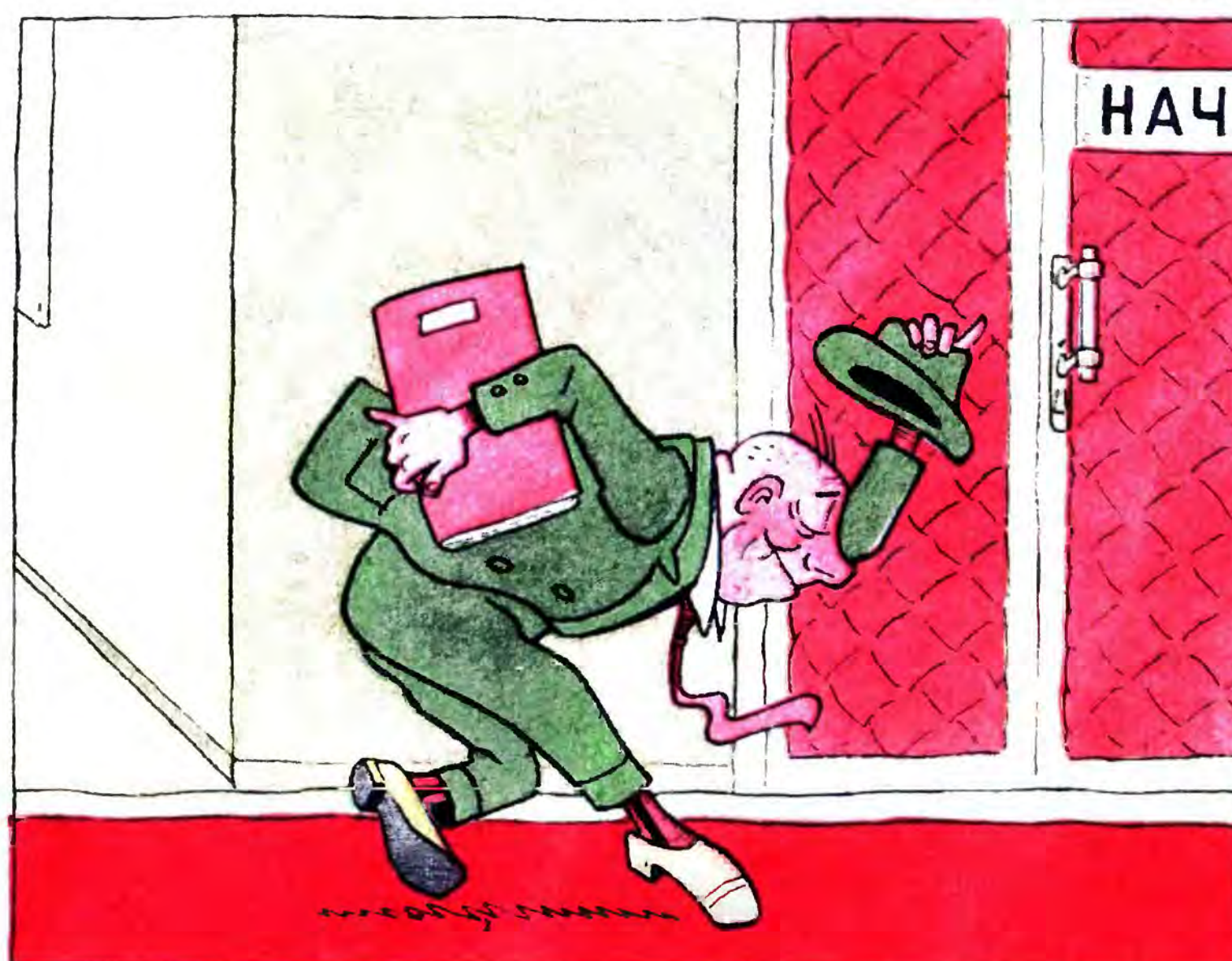
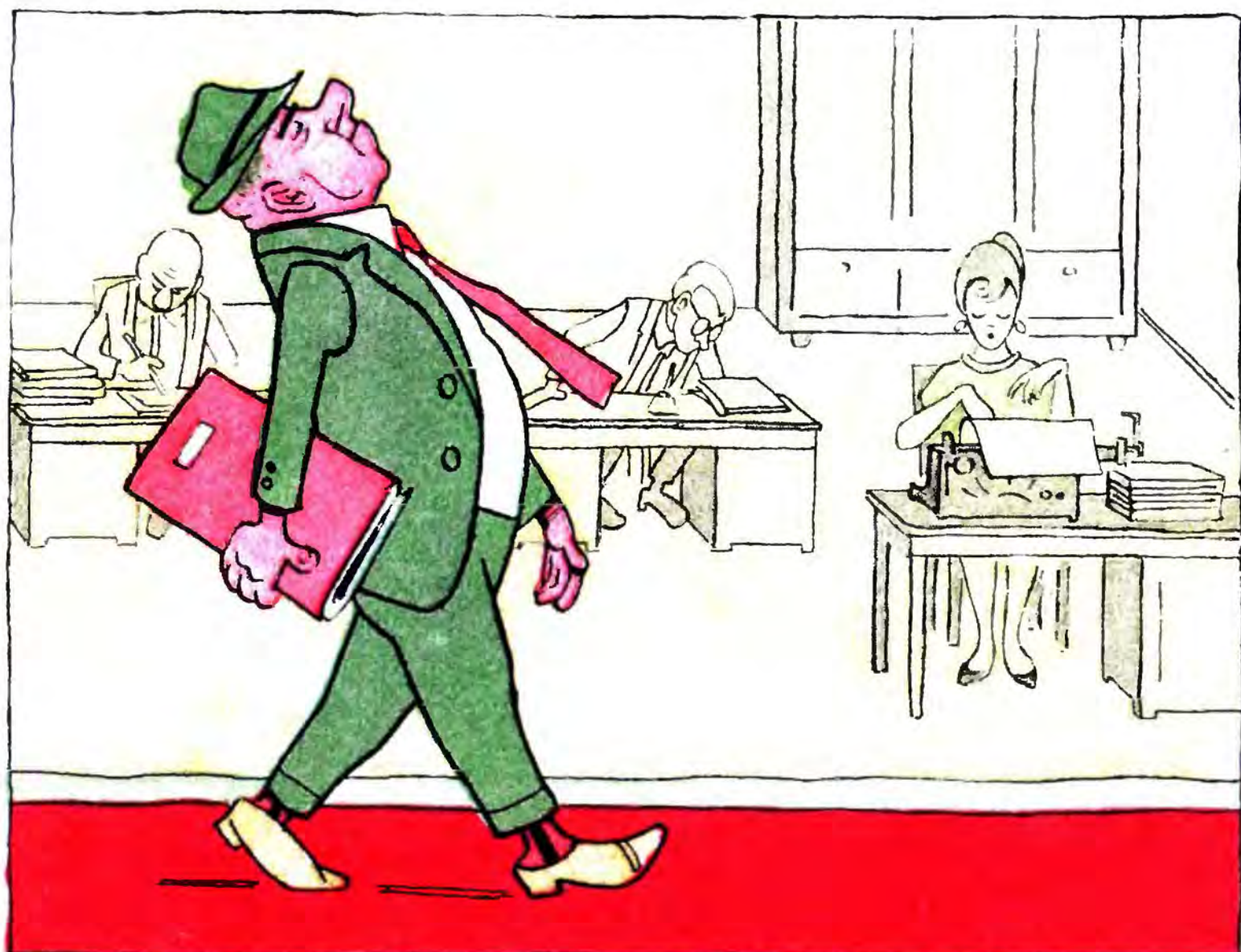
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Непосидючим був директор будинку відпочинку
ім. Щорса (Сосницький район на Чернігівщині) Си-
доренко Б. П. Він як не пив, то гуляв, завжди якусь
роботу собі мав. По можливості директор вносив і
деякі поправки у видаткову частину бюджету доруче-
ного йому будинку відпочинку.

Про це надійшов лист до Перця.
З Української республіканської ради по управлін-
ню курортами профспілок повідомили редакцію, що
лист перевірено. Факти підтвердились. Сидоренка
Б. П. з роботи звільнено.



Мал. В. ГРИГОР'ЄВА



Без слів.



— Так, посівна в них у розпалі!

Є така народна загадка. Біла-білява перед богом стояла: «Боже мій милий, моє тіло рубають, а кров мою п'ють». Хто вона? Може, інший усі зморшки на лобі збере та ще потилицю чухатиме, поки відгадає. А жителі села Студенок на Глухівщині вам моментально дадуть правильну відповідь:

— Береза! Або візьмімо іншу народну загадку.

Лиш один ряд зубів має, а цілий дуб перекусить. Що це?

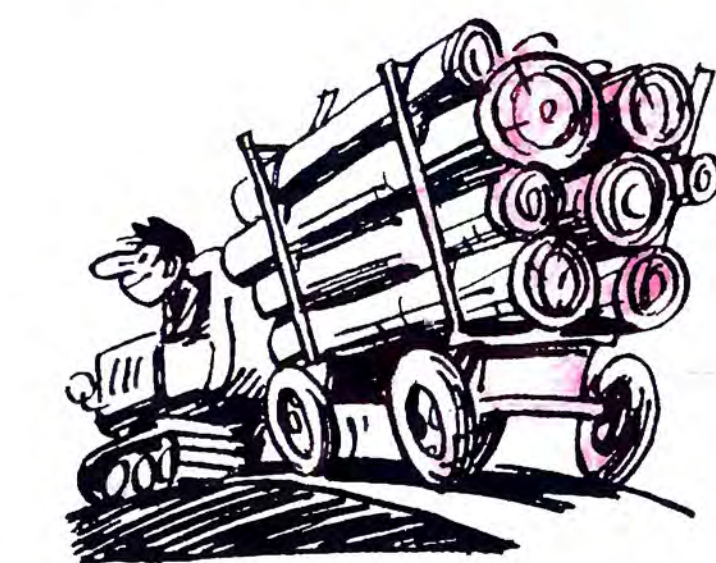
Інший, можливо, аби розв'язати цю загадку купить підручник зоології, а студентам це ні до чого. Вони вам дадуть моментальну і цілком правильну відповідь:

— Пилка! А все чому? Бо вони люблять отаки лісові загадки. А ще вони люблять отаки ж спеціалізовані пісні:

«Зелена та ліщинонька, Гей, чом без сонечка зів'яла?»

Або: «Ой піду я в ліс по дрова, Наламаю лому.»

Тут варто згадати ще про одну типову рису студенчан. Народні загадки і народні пісні вони не сприймають як догму. Вони їх сумлінно перевіряють на практиці.



Наприклад, виникло у тебе суто теологічне питання — чи є бог на світі, чи нема бога? Бери сокиру, йди у ліс, вибирай найтовщі берези і рубай під корінь. Як зрубаєш, так і переконаєшся: бога нема. Бо не дійшла молитва берези до всевишнього. Чіпляєш порубані берези до колгоспного трактора і повертаєшся додому переконаним атеїстом. Приблизно так само можна перевірити й другу загадку. Тільки дуба слід вибрати пристойного, щоб ніяких сумнівів не лиши-

лося. І нарешті, оті ж сокира та пилка дадуть вичерпну відповідь на запитання, чому зелена ліщинонька без сонечка зів'яла.

Зрозуміло, щоб робити такі дослідження, — одні сокири та пилки замало. Потрібна ще тяглова сила, бо на власному горбі дуба зеленого додому не допреш. Тут слід прямо звертатися до бригадира Чауса Івана Петровича або ж Воловика Миколи Максимовича (дивлячись, у якій саме колгоспній бригаді ти працюєш).

— Дай коня. Звісно, бригадир поцікавиться: — Да куди їдеш, Явтуше, да куди їдеш, мій друже? А ти у відповідь впевнено співаєш:

— Ой піду я в ліс по дрова, наламаю лому...

Будьте певні, ні Чаус, ані Воловик не відмовлять! Ще не було такого випадку... А чом не дати? Ліс же поряд — рукою подати! Державний ліс — Липняки.

Правда, іноді трапляються прикросці. Повертаються, скажімо, з лісу громадяни Троша і Циганок. Повертаються засмучені-засмучені, зажурені-зажурені. А бригадир



Чаус або ж бригадир Воловик (дивлячись, з якої бригади оті «дослідники») й питають:

— Гей, нуте, хлопці, славіні молодці, чом ви смутні, невеселі?

А вони, як на духу, сповідаються:

— Та лісник впіймав і акта склав... Хай би йому дідько наплював у кашу!

— І на багато упіймав?

— Трошу на сімдесят два карбованці, а мене аж на сто двадцять сім...

Що не кажіть, а трапляються невдалі досліді!

Лісників у Студенках не люблять. До того не люблять, що деякі запеклі «дослідники» залюбки склали б нову загадку — лиш один ряд зубів має, а лісника перекусить. Але не можна, бо тоді Глухівський райсуд порушить не цивільну справу, а карну.

А цивільних справ по студенецьких лісокрадах — хоч греблю гати! Лише минулого року лаву підсудних отбирало тридцять п'ять любителів лісових загадок. А все це злочинне товариство було оштрафовано на загальну суму 1138 карбованців. І, головне, суд не жа-

лує навіть родичів Воловика, ані рідного брата Чауса (той уже тричі сівав). Але цього року студенецькі лісокради, певно, встановлять рекорд, бо за три місяці примудрилися сплатити мало не половинну суму штрафів минулого року.

Ми побували у селі Студенок, у голови колгоспу «Червоний партизан» Григорія Петровича Сидоренка.

Виявляється, Григорій Петрович нічого не знає, ніби у лісі живе (правда, не в Липняках, бо тоді б неодмінно дещо знав). З'ясувалося також, що Григорій Петрович уперше від нас чує, буцім колгоспники його артілі по-варварськи державний ліс нищать. Не відав він і того, що лісокради для своїх хижачьких потреб використовують колгоспний транспорт.

— А звідки мені про це знати, коли ні Чаус, ані Воловик ніякого обліку не ведуть, кому і навіщо дають коні?

Не хоче знати Григорій Петрович і того, що на лісокрада, затриманого на місці злочину двічі, можна вже порушити не цивільну, а карну справу.

А про що ж хоче знати Григорій Петрович? Ось про що:

— Це хто вам написав? Лісгосп-



заг написав? Хай лишень хтось із них до мене у село заявиться!..

Ех, Григорію Петровичу, Григорію Петровичу... Чи не заспіває через вашу дивовижну необізнаність дехто з лісокрадів ще й отакої:

«Хіба тобі, милий, чужа сторона Рідніша, миліша своєї вона?»

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

Павло КЛЮЧИНА

Весняні байки

ЯК СОВА СХОВАЛА СОНЦЕ

Стара Сова, Усівшись на дубі край діброви, На Сонце хмурила кошлаті брови І гнівно кидала слова: — Бодай би ти погасло в цю хвилину, Щоб я тебе не бачила до згину, Щоб не сплило ти очей моїх!..

А Сонце усміхалось, як на гріх. — Чого смієшся? Згасни! Заклинаю! Хай буде всюди темніть лісова! — Ще дужче гнівалась Сова. — А як не згаснеш — я тебе сховаю. Сховаю від усіх

І всім на зло! —

Сказала і... сховалася в дупло.

ЖАЙВІР І КРУК

Маленький Жайвір вгору злінув сміло — І полилася пісня, як срібло.

Широке поле ожило, Високе небо задзвеніло.

Де взявся Крук. До Жайвора: — Стр-ривай! Чого лячиш? З якої це нагоди?

— Я радуєсь! Весна іде в наш край — На ясні зорі і на тихі води!

— Облиш цю вигадку! Яка весна? І без весни на світі можна жити...

Та Жайвора ніяк не зупинити. Він чує весну! Даль уже ясна, Дзвенить стеблина кожна, як струна, До сонця тягнеться зелене жито.

Іде весна!

У ЛІСІ

Зелена травка піднялась на луках, У лісі перша квітка розцвіла.

— Та це ж весна! — промовила Гадюка І виповзла на стежку із кубла.

— Весною в лісі веселіше жити! Хлоп'ята скоро прибіжать сюди.

І сміх дзвенітиме, і крик на всі лади... І, може, пощастить котрогось укусити!

Аршавір ДАРБНІ

ПІВЕНЬ ТА СОНЦЕ

Розповідав Пихатий півень: — Я й Сонце — ось Найвищий рівень! І навіть більше: День при дні Воно скоряється мені.

Не проспіваво «кукуріку» — Не зійде сонечко довіку.

У свій ріжок не протрублю — Питьма посує без жалю.

Назавтра ж півня В час досвітній Господар на базар відніс.

Та усміх сонечка привітний Знов звеселив І поле й ліс.

Шуміли кури: «Дуже схоже, Що півник дня спинить не може!»

Був ранок. Сонце. Як належить. І від півнів не все залежить!

Переклав з вірменської Богдан ЧАЛІЙ.

Клуб губителів

природи

Ціла група майстрів фізичного знищення рідної фауни була глибоко розчарована.

Минав час, а заячих вбивств так і не приймали до Клубу губителів природи.

Впору було розчаруватися. Але все приходить до того, хто вміє терпляче чекати.

Правління Клубу губителів природи глибоко вибачається перед групою браконьєрів за те, що неприпустимо затягло прийом нових членів. Адже вони заслужили право переступити поріг Клубу губителів природи ще на початку року.

Серед них старший геолог Токмачов В. А. та інженер-геолог Бойко В. Т. Обидва з Красноподона Луганської області. Набридло бравим геологам дірявити землю в пошуках надр, взялись дірявити дробом заячі шкури. Вдало виходить,

коли робити це на машині «Волга» з-під світла фар. Заєць дурний, у техніці не розбирається, у бік не тікає і шкури позбувається.

Не розумнішими виявились зайці і на полях колгоспу ім. Кірова Сакського району Кримської області. Вони допомогли стати членами Клубу губителів природи ме-

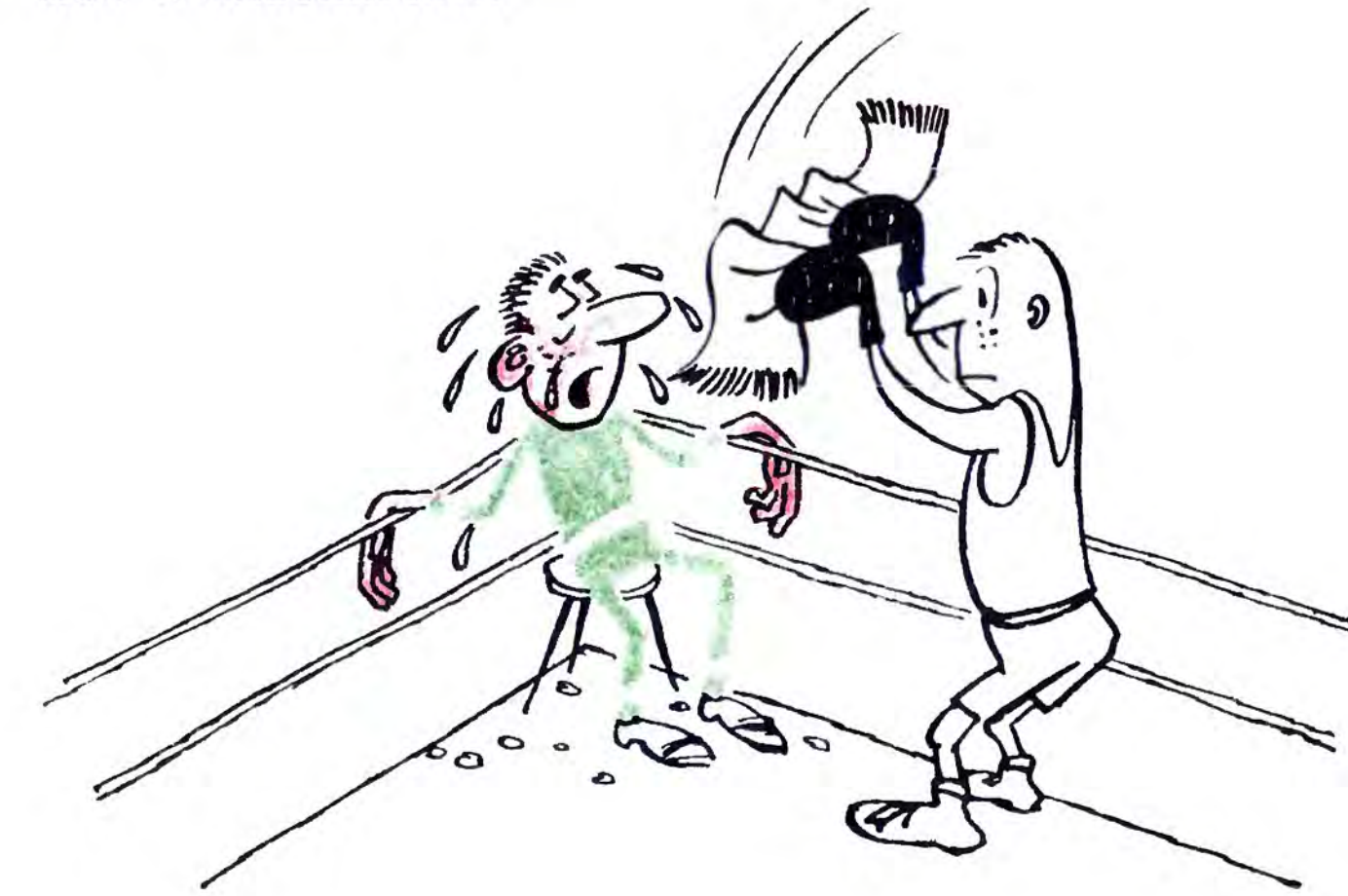
ханкові Бродському М. Я., шоферові Бакумову П. І., трактористові Медведєву В. С. — працівникам Сімферопольського ДБУ-48.

Відчайдушні мисливці теж полювали з-під фар і навіть не на дорозі, а на колгоспній озимині. Недарма приказка каже: «Охота гірше неволі».

На цьому ж засіданні членом Клубу губителів природи також було прийнято працівника Чернігівської міської колегії адвокатів С. К. Михалевича. Чернігівський юриста був затриманий в Седнівському мисливському господарстві, де полювання заборонено. Адвокат знав, що найкращий захист — це напад. Він насів на егеря з такими словесами, що у лісі почали в'янути дуби. Що значить, коли за діло береться майстер красномовства!

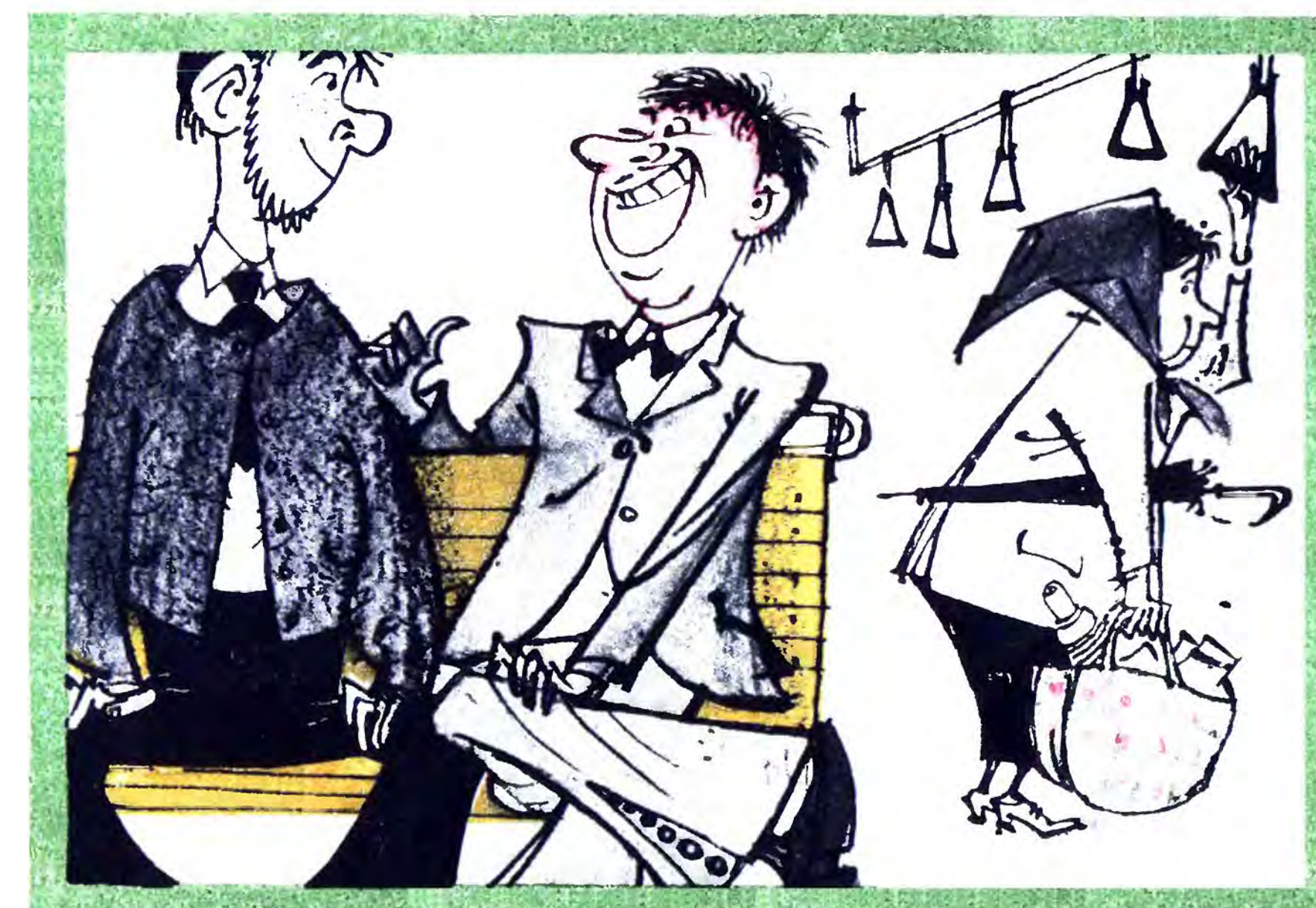


Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА



— Головне — слідкуйте за диханням!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



— А здорово я бабусю обдурив: сказав, що каліка...

ТУРБОТИ СТАРОГО ХОЛОСТЯКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА



— Ох, ця мені весна! Знову треба закохуватись...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА



— Так кажеш, що сьогодні ні з ким не сидів у парку на лавці?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА



Гонка за лідером.

Мал. В. ГОРБАЧОВА



— Ха-ха, він виграв «Запорожця»...

ПОРАДИ КОЛЕГАМ

ГУМОРЕСКА

Уявімо, що вам доручили написати статтю або організувати радіо- чи телепередачу про життя та діяльність видатної людини.

З чого ви почнете?

Починайте з питання — як звати видатну людину?

Допустімо, вам скажуть: Токарчук Микола Степанович.

«Так, — подумаєте ви, — значить, Коля».

Тепер залишається точно визначити, що робить видатна людина. Дізналися? Чудово! Життя видатної людини у вас як на долоні.

Сміливо беріть у руки олівець і гоніть:

«В 1... році в маленькому дерев'яному будиночку на околиці міста почувся дитячий крик.

— Хлопчик! — зраділо сказала стара акушерка.

— Хлопчик! — зраділо сказав батько.

— Хлопчик! — тихо, але зраділо сказала мати».

Напірайте на слово «зраділо»! Не бійтеся повторити його кілька разів підряд. Пам'ятайте — чекаючи дитини, всі думають про сина. Отже, домовились: всі зраділо сказали: «Хлопчик!»

При народженні хлопчика, котрий буде, скажімо, лікарем, бажано, щоб де-небудь поблизу кумкали жаби, ніби передчуваючи появу на світ людини, яка завдасть їм чимало неприємностей.

При народженні, наприклад, майбутнього музиканта в саду обов'язково має співати соловейко. Не нехуйте цієї деталлю! Навіть, коли ваш герой народився у січні, — соловейко мусить співати. Тільки напишіть це місце так: «А в цей час десь далеко стрепенувся і заспівав соловей». Під словами «десь далеко» мається на увазі таке місце, яке ваші слухачі (читачі) не зможуть навіть знайти на карті.

Тепер, коли ваш герой з'явився на білий світ, ні на мить не забувайте про те, ким він має стати. Якщо лікарем, то всі його дитячі вчинки пояснюйте раннім нахилом до медицини, якщо музикантом — до музики.

Пишіть так: «Ще чотирирічним хлоп'ям маленький Коля так любив природу, що годинами міг замріяно дивитися... (на що — придумайте самі). А часом, було, влімає ящірку, одірве їй хвоста і довго спостерігає...»

Стоп! Тут закінчується загальна частина і необхідно нагадати, ким має стати «маленький Коля». Якщо медиком, то пишіть так: «Дивиться маленький Коля на звивистий хвіст і в очах його світиться недитяча турбота — чому звивається хвіст? А ввечері за столом несподівано запитає батька...» Тут ви мусите придумати якимсь складне медичне питання (перегорніть пару медичних підручників). Пам'ятайте — Коля з пелюшок тягся до медицини!

Якщо ж ви пишете про Колю-музиканта, пишіть так: «Дивиться маленький Коля на звивистий хвіст і бачить чарівний танок... І ось уже бринить в його вухах чарівна мелодія...»

Словом, описуючи раннє Колине дитинство, намагайтесь витиснути все. Зробив Коля крок — стоп! Умотивуйте його медичними (музичними) нахилами.

Після дитинства переходьте до шкільних років. У школі Коля мусить виділятися серед інших дітей. Хай він то замріяно (обов'язково замріяно, бо інакше з нього не виросте вели-

кої людини) сидить за партою, то стрімголов зривається посеред уроку і біжить в поля (ліси, гори), падає на траву (голий камінь) і годинами (не менше трьох годин) лежить, спостерігаючи, як сокіл (ворона, яструб) кружляє в небі.

Якщо Коля буде медиком, то пишіть так:

«Він думав, які внутрішні органи допомагають птахові триматися в повітрі».

Якщо ж Коля буде музикантом, то нехай в голові у нього бринить безсмертний «Жайворонок» Глінки.

Після того, як Коля блискуче закінчить школу (гімназію), сміливо зараховуйте його у вуз. Микола Токарчук мусить бути худим високим юнаком, руки його повинні вилізати з рукавів піджака по лікті (покажіть, що йому жилось не з медом). В інституті (консерваторії) Микола Токарчук має виділятися споміж студентського загалу. Нехай він, наприклад, щодня прокидається на світанку. Обов'язково — на світанку! Більше того — це йому мусить подобатись.

Пишіть так: «Тільки-но почало сіріти, а Микола Токарчук вже підходить до інститутських дверей.

— Чого тобі, хлопче, не спиться?»

Це хай запитає Токарчука старий інститутський (консерваторський) сторож Мефодич (Нефедич). Запитання це потрібне для того, щоб дати змогу хлопцеві виголосити монолог про медицину (музику).

Тут вам знову, правда, доведеться покопатися в спеціальній літературі. Спробуйте розшукати що-небудь в монографіях чи останніх працях самого Миколи Степановича Токарчука.

Хай по ночах студентові Токарчуку не спиться! Хай його мордують думки про світові проблеми науки, хай він крутиться і хай всю ніч рипить його тверде (вузьке) студентське ліжко. (Тільки стежте, щоб студент Токарчук не проспав, адже йому вставати на світанку!).

І ось, нарешті, вручіть Миколі Степановичу диплом.

Тепер дайте йому показати себе! Хай він очолить науково-дослідний інститут (консерваторію), хай керує кафедрою, хай стане головою товариства по поширенню знань, хай його оберуть у місцевком, редколегію стінгазети, товариський суд.

Проте, хай він знаходить час на теніс, плавання, лижі, штангу. Звичайно, крім усього, він мусить бути зразковим сім'янином і чимало часу віддавати вихованню дітей.

Ага, ще! Після того, як Микола Степанович закінчить свій двадцятичотирирічний робочий день, хай ще годинки зо дві почитає наніч.

Ось, власне, і все.

Тепер одна практична порада близьким Миколи Степановича. Коли, слухаючи передачу, він захоче побити приймач або телевизор, хай до нього підійде вірний супутник — дружина, покладе йому руки на плечі і скаже:

— Не хвилюйся, Колю! Заспокойся! Це не про тебе. Є на світі інша людина, теж Микола Степанович, теж Токарчук, теж медик (музикант). Це про нього...

Ніна АНДРОС.

м. Харків.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Мешканці будинку № 4, що по вулиці Комуністичній у м. Кролевець Сумської області, не зиму зимували, а нару тяжку мали. А все тому, що БУ «Кролевецьхімбуд» неквапно котельню реконструювало та до нового будинку підключало. Робило воно все це з таким холодком, що аж котли полопались.

Від холоду у мешканців лопнуло терпіння, і вони написали скаргу до Перця.

Як повідомив редакцію голова Кролевецького міськвиконкому В. Сергієнко, таке справді було. За зрив будівництва об'єктів і байдуже ставлення до своїх обов'язків начальника БУ «Кролевецьхімбуд» т. Андрєєва і головного інженера т. Бояренна з роботи знято. Систему опалення у згаданому будинку налагоджено.



ЗОЛОТІ І ЗЕЛЕНІ ДУМКИ

Тим невтомним працівникам, яким ціле життя минає за столом, варт іноді пригадати, що в кімнаті є ще й двері, за якими простягається світ!



Винахід телефону зменшив кількість любовних листів, і збільшив кількість неділових розмов.

Зрозуміти миттю, що ми нічого не розуміємо в якійсь складній справі, не тільки розумно, але й заощаджує час.

Найкращі сюжети народжуються в нашій уяві тріди, коли не маємо ні олівця, ні паперу — у теплій ванні.

Критик, який перед тим, поки напише рецензію на книжку молодого автора, — раніше читає шедевр видатного письменника, — обрав час для шедевр зовсім невідповідний.



Найрозумніші думки виникають у нас тоді, коли вони не мають практичного значення.

Великодушність: вибачати іншим помилки та слабощі, коли в нас їх вдсятеро більше.

Не висловлюйте аж таких розумних думок, щоб люди за підозрили, що ви їх «звідкись» запозичили або десь вичитали.

Анонім — лист, під яким автор із скромності не хотів підписатись.



Пам'ятати сотні номерів, якими позначені телефони наших знайомих, це геніальність; а забути, де вони живуть, — розсіяність.

Людина — найрозумніше створіння у світі, тому має привілей робити найбільші дурниці.

Вершина красномовства починати свій виступ словами: «Як вам, товариші, добре відомо, що...» і повторювати відомі речі цілу годину.

Прислівника «напевно» вживають найчастіше непевні особи.

Ті, що не зміють збагачувати свого досвіду щодня, — повинні відкласти цей тяжкий труд на безсонні ночі.

Початківцеві легко привернути увагу до своєї особи: досить йому розтроцити видатного письменника.

Той, хто часто обіцяє, — ще частіше забуває.

Ті, що не читають нових книжок, не знають нових фільмів і не відвідують театрів, — зветься «телевізатори».

Деякі одружені пари зміцнюють свої взаємини сваркою сильніше, ніж присягами.

Михайло РУДНИЦЬКИЙ.

м. Львів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО



— Добре пам'ятаю, що десь тут був ставок!..



— Всього міг чекати від своєї сусідки, але щоб вона крота мені підкинула!..

ЕПІСТОЛЯРНА ІСТОРІЯ без будь-якої людської моралі

Здрастуйте моя дорогая мамочка, Ваня, Надя и все остальные. Привет от Виктора, я вам послал письмо в котором написал все подробно прошу выслать деньги так как я буду тикать ч/з Харьков мне несколько надо делать пересадок а может и автобусом. Прошу не волноваться выздоравливайте не болейте, я водки уже не пью. Приеду развод возьму так как дело в суде. И женюсь там в Мелитополе. Прошу выслать на станция Березань до востребования жду с нетерпением. Целую вас крепко всех Виктор.
27/1—67 г.

Здрастуйте дорогая моя мама, Ваня, Надя и все остальные. Привет от Виктора. Мама выздоравливайте и не болейте. Мама я вам уже 4 письма послал но от вас не получил ответа. Я очень волнуюсь и целыми ночами не сплю. Что то так сердце колит не могу понять, что с ним. Или от уколов или от волнения. Я вам очень прошу вышлите мне 25 р. поскорей. Зину отзывают с отпуска на днях выйдет на работу. А я буду сразу делать побег. Мне здесь надоело так как в тюрьме. Дети такие вредные уже всю голову ободрали. Я не могу здесь быть дальше. Я не стаю на парт учет специально но уже за 2 м-ца неплотил партвзносов, меня будут разберать если я буду тянуть дальше. Прошу немедленно выслать деньги, я уже готовлюсь к драп мар-

шу. Я в Мелитополе получу развод и там сразу найду женщину без детей. Зачем они мне нужны на старость отдавать им все свои силы, когда самому мало остается жить. Прошу вас родная выслать немедленно.

1/11—67 ваш Виктор.
Киевская обл.
Барышевский р-н
станция Березань
До востребования
Доценко В. Е.

Ці два листи не потребують ні широких коментарів, ні глибоких пояснень.

Нижний сын Виктор, який так активно листується з матір'ю, крім того, не менш ніжний батько. Розкидавши дітей і жінок по всьому світу, він ніяк не може зупинити свій вибір на якійсь одній сім'ї і ніде не може місця зігріти. А тут ще «дети такие вредные», і горілку кинув пити, і партвнески за два місяці не сплачені... Поневолі серце заболить. Треба якось розвантажити людину.

До відома первинної парторганізації: Доценко Віктор Юхимович проживає у м. Мелітополі Запорізької області, по вулиці Карла Лібкнехта, 4/2.

Підіть, товариші, назустріч Вікторові Юхимовичу, звільніть його під партвнесків, а за одним рипом і від партквитка.

М. БІЛКУН.



ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Водій із служби безпеки руху Коростенського автопідприємства Васянович М. Д. сам не дотримувався правил руху. Одного дня він, перекинувши чарку, сів у «Волгу» і почав гасати по місту. Не сам гасав, а разом з інженером по безпеці руху Скаржинським Є. П. Веселий рейс закінчився сумно: збили жінку.

Про ці факти надійшов лист до Перця. Після втручання редакції з державтоінспекції Житомирської області повідомили:

Коростенський народний суд засудив водія Васяновича М. Д. до 4 років позбавлення волі, а інженера по безпеці руху Скаржинського Є. П. до 6 місяців умовно.

Так воно буде безпечніше на шляхах Коростенщини.



ВІРНА ЖОНА

(ЗА МОТИВАМИ СХІДНОЇ КАЗКИ)

Вона — молода, і вродлива, і мила.
Любила лише чоловіка свого.
Та ось її мужа кидає сила,
Валить недуга у ліжко його.

Клялася жона, що без нього не зможе
Прожити і добу одну...
І що так, як ділила досі з ним ложе, —
Поділить відтак і труну!

— Не зарікайся, поки жива. —
Мовив такі чоловік її слова.

Вона ж відказала мужу в ту ж мить:
— Якщо мені дано тебе пережить,
То я, далєбі,
Вірна до смерті буду тобі!..

— Не зарікайся, бо чого не бува,
Поки людина жива. —
Знов чоловік її ті мовив слова.

— А я перед господом-богом клянусь,
Що більше ні з ким уже не одружусь!

— Не зарікайся, поки жива.
У світі бувають предивні дива...
Тримайсь, хоч поки на могилі моїй
Не висушить землю вітрець-вітровий!..

Скорботна й сумна
Присяглася жона.

Слабою рукою сльозу він утер,
До стіни повернувся — і вмер!..

А третьої ночі десь, ніби мана,
Іде на кладовище вірна жона,
Простирадлом махає та примовля,
Щоб скоріш на могилі просохла земля...
І нікого,

нікого,
нікого
ніде!..

Тільки красень її за горожею жде.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

«БЕЗБОЖНИК»

Вважавсь безбожником Ілля
Не за прихильність до науки —
В державній касі виробляв
Воістину безбожні штуки.

М. ЛЮБИВИЙ.

м. Василівка
Запорізької обл.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Масно, я тебе знаю» — так називалася замітка у журналі «Перець» № 24 за 1966 р. У ній писалося, що на Лозірнівському хлібоприймальному пункті приміщення двох бань використувалися під комори.

Як повідомив начальник Полтавського облуправління хлібопродуктів і комбінормової промисловості т. Яременко, нині душ та баня працюють цілодобово.

★ У № 1 журналу за 1967 рік вміщено замітку «Планетарій відкрито». У ній піддано критиці дирекцію Григорівського цукрозаводу (Київщина) за зволікання ремонту місцевого клубу. Секретар Обухівського РК КП України т. Олійник повідомив, що клуб капітально ремонтується. Закуплено нову кіноустановку та 500 стільців.

★ «Вчіться ходити на руках» — під таким заголовком у «Перці» № 1 за 1967 рік писалося про випадки, коли у черевинах, що їх випускає Київська взуттєва фабрика № 1, після кільканденого ходіння відпадають підшви.

Директор фабрики т. Тарасюк повідомив редакцію, що замітку було обговорено на нараді начальників цехів та відділів разом з представниками громадських організацій фабрики і на зборах колективу пошивочного цеху № 2.

Нині на фабриці поліпшено технологічний процес по кріпленню підшов та вулканізації низу взуття. До осіб, які припустили випуск бракованого взуття, вжито адміністративних заходів.

Рятуйте!
Бо починаються епідемії. А тоді біда буде. Помре смиренна проза. Люди стануть спілкуватися римами. Навіть не схильні до поезії бухгалтерів почнуть писати не фінансові звіти, а поеми:

І шумить, і гуде...
Сальдо-бульдо і те-де...

Але давайте ближче до діла...
У нас на Поділлі люблять свята.
І «вогники»... Та де їх не люблять?
Людей збирається сила-силенна.
От і недавно на свято проводів зими зійшлася до парку культури і відпочинку вся Вінниця. Попрощатися з дідом Морозом та Снігуронькою, послухати гарних пісень, подивитися, як витинають гопана чубаті хлопці та карооні дівчата.
Як і водиться, на гуляння прибули торговельники. А щоб у них було гарне «сальдо-бульдо», працівники парку заготували рекламу:

«Від вареників смачних
Гарний настрій, дружний
сміх»...

І що ви собі думаєте? — всі дружно сміялися, прочитавши такі геніальні рядки.

«Если хочешь веселиться,
Приходи к нам подкрепиться...»

Тут теж було весело. Без «підкріплення».

«Каждому не грех
Скушать вкусный чебурек»...

Й-бо, не гріх. І римувати не гріх. Кожному. Кому не ліньки. Особливо там, де людей багато, і римують, хай йому грець!

Ось у тій же Вінниці збиралися на «вогник» кращі розповсюджувачі преси.



— Нам би пісню свою, кровну...
— А чого ж! Буде!
І зазвучала на вогнику пісня.

Розповсюджувач преси
Довгождани приносить дари:
І журнали й газети,
І примудрості книги
Будуть душі свої розкривать...
Співаки і поети
В заметить і віддигу
Голубами у дім прилетять...

Не втримався від цієї спокуси і «стріляний» поет (кілька книжок як-не-як!) Микола Студецький. В усіх присутніх викликав «гарний настрій, дружний сміх» його свіжоспечений чебурек... даруйте, вірші:

Поети складають вірші,
А книгарі продають.
Поетів щодень — то більше,
А книгарів не кують...
...Вона все оддати готова
Для книги — лише б цвіло
Поета натхненне слово
Та поміж люди йшло...

«Вона все віддати готова»... Це книгоноша. В цьому немає сумніву. От жаль, що поет віддає теж усе. Усе, що збрєде в голову...

І коли я читаю в ідальні Вінницького медичного училища заклики

«Товарищі! Хорошим примером ты будь,
Посуду убраться за собой не забудь...»

мені стає сумно.

Може спалахнути епідемія. Римосверблячки. А тоді біда буде. Бо «поетів що день — то більше», як влучно сказав поет.

Олександр ВОРОНЮК.

м. Вінниця.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Начальник Лугинського районного вузла зв'язку т. Флокман запевняє, що в установі, якою він керує, запроваджено господарський розрахунок. Що ж, це новина дуже приємна. Однак, зважаючи на такі приємні обставини, т. Флокман чомусь регулярно продовжує стягувати з нашого колгоспу абонементну плату (4 карбованці щомісячно) за користування вуличним гучномовцем, якого працівники радіовузла зняли і кудись одвезли ще в червні 1965 року.

Це вже, прямо скажемо, не зовсім приємна річ. Особливо для тих, кому місяць у місяць доводиться платити гроші за ніщо.

Втім, може, оце «ніщо», Перче, і є основа того госпрозрахунку, яким вихваляється т. Флокман?

С. ГАВРИЛЮК,
економіст колгоспу «Пам'ять Леніна».

Лугинський район
Житомирської області.



Певне, твій вертоліт, як завжди, наготові. Тож злітай з лантухом перчин до Чорнобиля і наділи ними майстрів місцевого побутокмбінату. Тільки не залишай вертольота без догляду. Бо поки ти перчитимеш директора комбінату т. Радиховського та інших, від твого вертольота лишиться сама рама. Так сталося і з нашим мотоциклом, який ми чотири роки тому віддали в Чорнобиль на ремонт.

Зваж, Перче, на цю дружню пораду.

Т. ЗЕЛЕНЮК,
директор Чорнобильського лісгоспу.

Київська область.



Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА



— Цікаво, як його будуть стригти.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. Г-18 2-12. Г-18 3 46. Г-18-3-79

Для телеграм: Київ, Перець.

Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (763) (на українском языкє).

Підписано до друку 19. IV. 1967 р.

Папір 70×108¹/₈=0.75 пап. арк. 2.05 друк арк

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94

БФ 08962

Зам. 01861. Тираж 1.150.000 прим



Милуємося і ніяк намилюватися не можемо автомашиною ГАЗ-51, що її нам відремонтував Корсунь-Шевченківський ремзавод. Не машина, а лялечка! От тільки жаль, що на ляльці, куди не глянь, видно пальці. І, як не важко здогадатися, це — пальці нехлюя: в моторі — стукіт, блок мотора — непофарбований. Цю недоробку ремонтники, очевидно, вирішили компенсувати і покрили подвійним шаром фарби кабінку машини. Та марно кажуть: що занадто, то не здорово. Не встигла машина доїхати до колгоспу, як усю фарбу з кабінки наче вітром здуло.

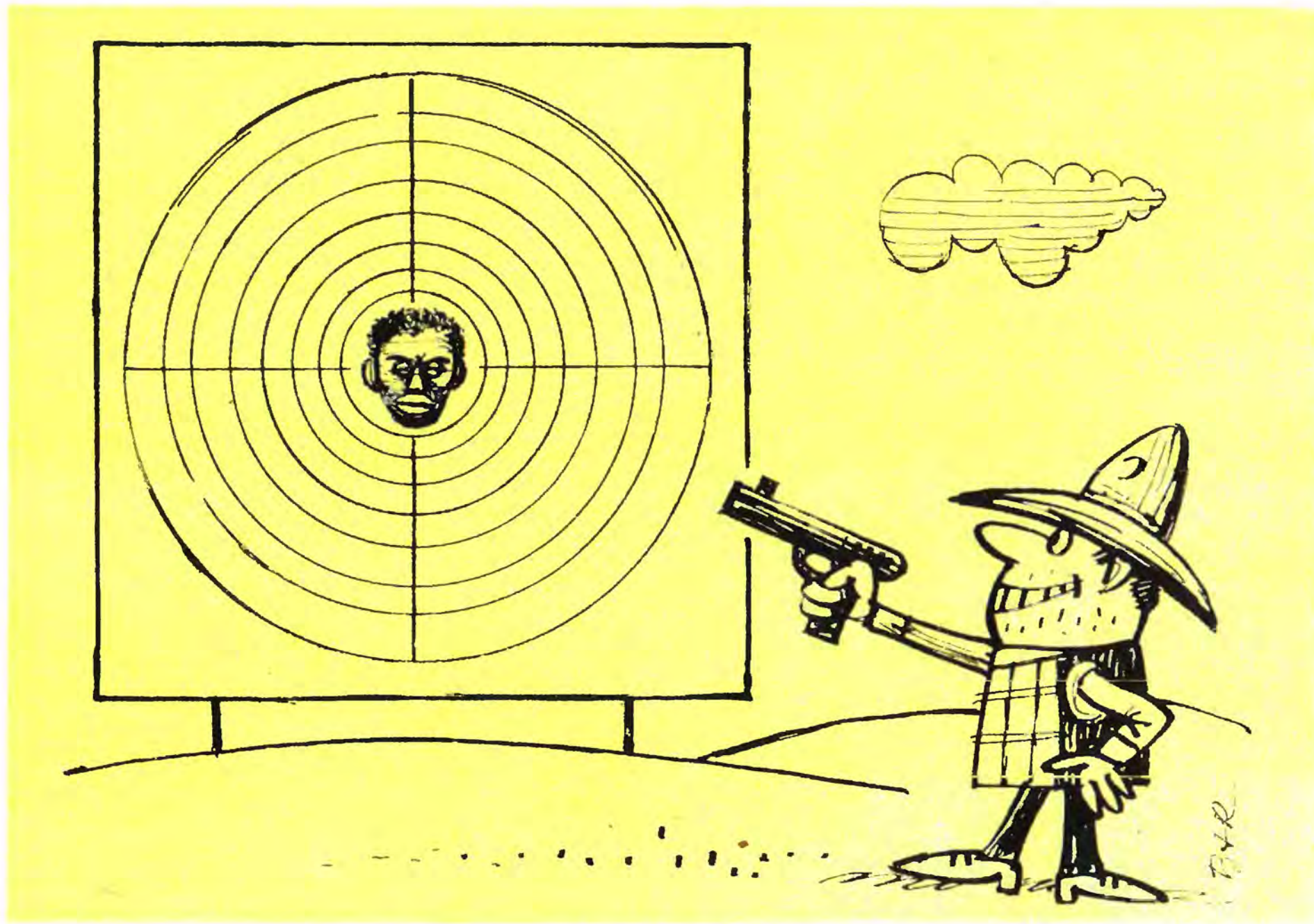
Цікаво, що сталося б з бракоробами, якби ти, Перче, їх отак розмалював? Чи, може, їх фарба не бере? Навіть фарба сорому...

М. ЗАКОТИРЯ,
редактор стінгазети колгоспу ім. Толбухіна

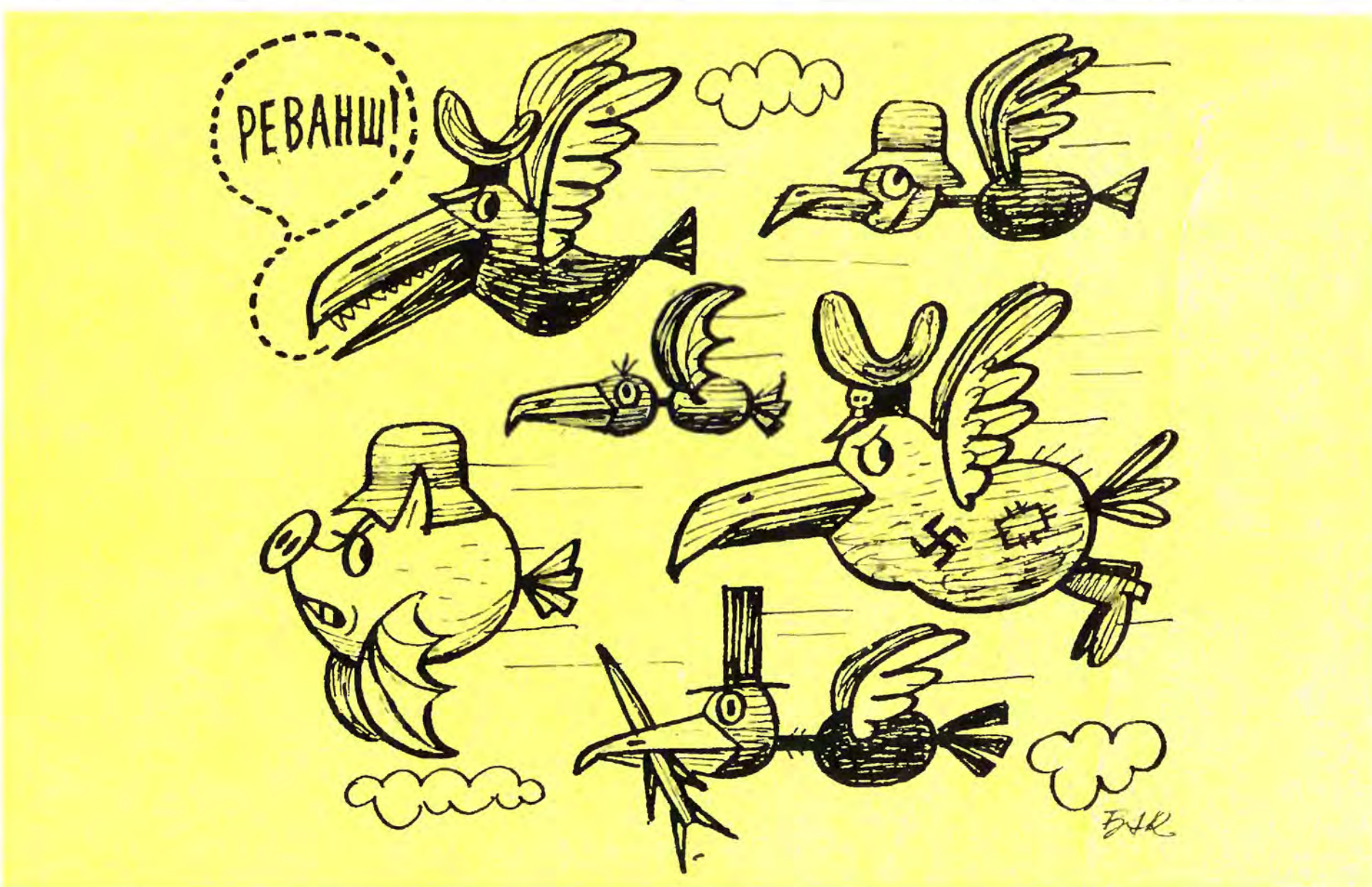
Зінківський район
Полтавської області.



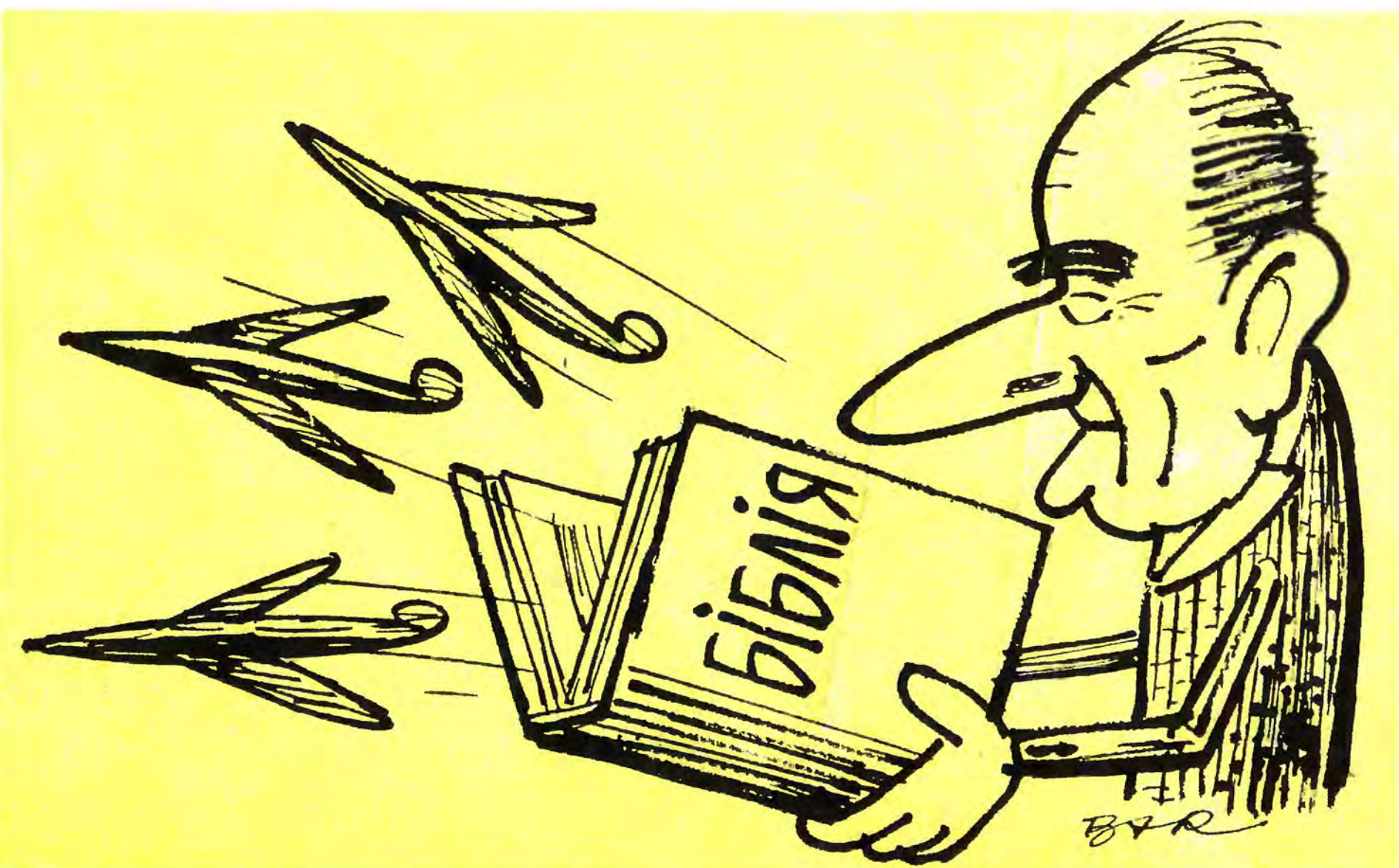
Малюнки **КАРОЛЯ БАРАНЕЦЬКОГО** (Познань),
зроблені спеціально для «Перця»



Ціль виправдовує засоби.



Гайвороння.



Молиться богам, а чортові свічку ставить.

Нотатки про їхні порядки

Індекс 74393

УСПІШНИЙ ТИЖДЕНЬ

У Сполучених Штатах є штат Алабама, в Алабамі є місто Мобіле, у Мобіле є злочинність. Якось одного звичайного понеділка місцева газета сповістила: «50.000 доларів украдено!» Наступного дня повідомлення було не менш цікавим: «3 в'язниці зникли п'ять арештантів». У середу чи-

тачі побачили: «Нічні гвалтівники приголомшили місто!» У четвер ті жителі міста, що не люблять свого мера, могли з задоволенням прочитати: «Злом у будинку мера!» Зате в п'ятницю заголовком був цілком оптимістичний: «Тиждень боротьби зі злочинністю пройшов успішно!»



СВОБОДА СЛОВА

Американські сенатори можуть собі говорити де завгодно і скільки завгодно. Відповідають вони не за те, що сказано, а за те, що надруковано у звітах про засідання сенату. Але мають право переглядати перед друкуванням свої промови і виправляти.. Так, якось се-

натор Бейтс виразно, з гарною дикцією обізвав сенатора Юнга старою вонючою. Через день у звіті про це засідання можна було у відповідному місці прочитати: «Мій шановний друже...» Еге ж, скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти.



ОСВІТА ПО-УРУГВАЙСЬКИ

Міністерство освіти Уругваю було дуже здивоване великою кількістю заяв у народні школи та інші учбові заклади Монтевідео. Чого це раптом усіх потягло до знань! Згодом встановили, що вісімдесят три проценти нових учнів зовсім не відвідують шкіл. Таємницю було швидко розкрито: багато юнаків та дівчат у Монтевідео хотіли мати посвідчення учбового

закладу, щоб придбати річні пільгові квитки на місцевий транспорт. Виявилось, що причиною цього є дуже проста арифметика: трамвайний або автобусний квиток коштує там майже стільки, скільки обід у їдальні. Отже, одно з двох: або їдь, або їж. От молодь і взялася по своєму вирішити цю задачу. Шлунок навчить!



НЕ ТОЙ СЕРВІС

На головній вулиці Копенгагена стоїть шлюбний автомат. Він продає анкети та бланки заяв у шлюбне бюро. Якось серед білого дня один американський НАТО-солдат почав трошити цей автомат і, перш ніж поліція встигла втрутитися,

розбив його вщент. На запитання, чому він поводить себе так непристойно в союзній державі, солдат відповів: «Автомат обдурив мене. Я думав, що звідти вийде жінка». Як то кажуть: до чого бив навик...

